

HULPTRANSPORT VERSLAG

VAN DE

Stichting: Werkgroep
**HULPTRANSPORTEN
OOST-EUROPA**

VAN 16 T/M 24 OKTOBER 2010

Stichting Werkgroep Hulptransporten Oost-Europa

(St. W.H.O.E.)

Algemeen telefoonnummer: 055-8200200

Dagelijks bestuur:

Voorzitter:	Leen van Rijswijk
Secretaris:	Anne Zwaan
Penningmeester:	Ben v/d Velden
Opslag:	Bertus Brouwer
P.R.:	Vacant

Werkgroepleden:

Transportbegeleider:	Ruud Kelderman
Sorteren:	Ine Brouwer
	Dirk en Diny Pot
	Herman en Gery van Oort

Ophaaldienst:	Bertus Brouwer
	Leen van Rijswijk

Hulp sorteren:	Gerda Bos
	Simonette Tak
	Alla ter Heurne

Kofferbakverkoppen:	Ben v/d Velden
---------------------	----------------

Websites: www.whoe.nl / www.kofferbakverkoppen.nl

E-mail: info@whoe.nl

Webmaster: Mar v/d Velden

De stichting is ingeschreven bij de Kamer van Koophandel Oost-Nederland onder nr: 08102425

Bankrekeningnummer: 39 32 79 855 t.n.v. stichting WHOE

De stichting W.H.O.E. is door de belastingdienst aangemerkt als een z.g. ANBI (Algemeen Nut Beogende Instelling)
Giften gedaan aan de stichting W.H.O.E.
zijn daardoor aftrekbaar.

Deze nieuwsbrief is mede mogelijk gemaakt door subsidie van de stichting Mondial-Apeldoorn, waarvoor onze dank!

Voorwoord:

Onderstaand verslag is geschreven door Ruud (R)Kelderman en Simonette (S)Tak. Twee “nieuwe” vrijwilligers in onze stichting, die zich op vele terreinen inzetten en voor het eerst mee gaan naar Oekraïne.

Wij hopen u d.m.v. dit verslag een kijkje te geven tijdens een week: “controleren wat er met onze gestuurde goederen is gebeurd” en “wat kunnen ze allemaal gebruiken”.

Vrijdag & zaterdag 15 & 16 oktober 2010

Laden Vlijtseweg

Vrijdag 15 en zaterdag 16 oktober worden er door veel hardwerkende mensen twee vrachtwagens geladen. Tot de nok toe gevuld met goederen die hier “over” zijn, en daar hard nodig!

U hebt hierover in de vorige nieuwsbrieven kunnen lezen.

De vrachtwagens vertrekken op tijd en worden vanaf zondag 17 oktober “gevolgd” door 10 werkgroepleden, waaronder beide ondergetekenden.

Zondag 17 oktober 2010

We verzamelen om 3.45 uur bij tankstation Woudenberg. In busje 1 zitten Bertus, Leen, Ine, Simonette en Ruud. Ben, Anne, Alla, Gery en Herman zijn de inzittenden van busje 2. Met behulp van een "bakkie" (27 mc) houden we onderling contact, wat erg handig blijkt te zijn. De reis verloopt voorspoedig. Om 11.20 uur tanken we net over de grens in Polen. (= wat goedkoper) We hebben al 680 km gereden. Na het tanken wordt de weg slechter. Het wegdek bestaat uit ouderwetse beton platen.

Langs de weg zien we regelmatig paddenstoelen verkopers die proberen een paar centen bij te verdienen. Gelukkig is die slechte weg maar ongeveer 1 uur lang. Maar wordt er gezegd, dit is niets met wat er nog komen gaat!

Bij de grote steden wordt het drukker op de weg. Er is maar weinig vrachtverkeer, regelmatig zien we loslopende herten op de akkers.

Om de 2 ½ uur wisselen de chauffeurs elkaar af en houden we ook regelmatig pauzes. We blijven de A4 volgen richting Katowice. In elk busje is genoeg proviand, dus aan eten en drinken niets te kort! Ook hebben we heet water in thermoskannen voor de koffie. De weg is gelukkig weer goed te berijden, dus geen gehobbel meer. Simonette raadpleegt voor de zoveelste keer de ANWB-routekaart.

Want wij als nieuwelingen willen natuurlijk wel weten waar we heen gaan. We rijden onder Katowice door richting Krakow op de A4. Ook komen we in de buurt van Auswitsch, dit zie je aan de oude wachttorens.

Het landschap is te vergelijken met Zuid-Limburg. Het is ondertussen weer donker als we bij het overnachtings motel aan komen.

Het motel ligt net buiten de plaats Jaroslaw, ongeveer 50 km. van de Pools - Oekraïense grens.

Na ons wat te hebben opgefrist, gaan we heerlijk eten en daarna naar onze kamers.

Dit was een bijzondere, eerste lange reisdag. 1300 km in ruim 16 uur.

Maandag 18 oktober 2010

Na een goede nachtrust zitten we om 7.00 uur aan een stevig ontbijt. Inmiddels is het 8.00 uur geworden dus de hoogste tijd om te gaan rijden. Na 1 uur staan we voor de Pools - Oekraïense grens.

We hebben geluk, er staan geen auto's voor ons. De Poolse grens zijn we zo over, maar bij de Oekraïense grens is het wel anders met die zeer arrogante (!) douaniers. We moeten allemaal uit de auto voor paspoortcontrole.

Dus één voor één voor een klein luikje ons gezicht laten zien!

Onze busjes worden wel vier keer gecontroleerd door verschillende snotneuzen.

D.w.z. achterklep open en dan heel interessant kijken.

Na een klein uurtje wachten, we zijn blijkbaar een bijzonder geval, mogen we verder, nadat we uitgelegd hebben dat we de auto echt niet in Oekraïne achter willen laten, maar weer mee terug willen nemen.

Valt alweer mee. We zijn in Oekraïne!

Het is in het verleden ook wel gebeurd dat we terug gestuurd werden.

We komen nu in een andere wereld met andere wetten en cultuur.

Direct zien we veel armoë.

De huisjes zijn oud en vervallen en aan de buitenkant, soms geïsoleerd met..... maïs (vergelijk met rietmatten).

Toch zien we ook huizen in aanbouw.

Op het land veel paard en wagens en langs de weg een enkele fietser of een voetganger. Onze horloges gaan een uur vooruit, maar je waant je 50 jaar terug in de tijd.

Dat gevoel zullen we vaker krijgen deze week!

Bij de bushaltes zijn.... wc's! Stelt u zich voor....

Stenen huisjes, geen dak of deur, een gat in de grond! Dus...voorzien van airco en stromend water. Iets voor hier wellicht?

In de dorpjes zitten bewoners met de oogst van hun land langs de kant van de weg. Witte en rode kool, winterpeen, uien en pompoenen.

Vrouwen staan stil bij Maria-nissen en slaan dan enkele kruisjes.

De weg is erg slecht, veel kuilen en gaten.

Bij een benzinestation vergeet een van onze chauffeurs om de auto op de handrem te zetten en hij rijdt uit zichzelf een stukje naar beneden.

Een Oekraïense man kan hem nog net op tijd tegen houden, anders hadden we grote problemen gehad. Ook is naast dat gebouw een grote kooi waarin een beer zit, die stakker moet kennelijk kunstjes vertonen.

Daar hebben we met verbazing naar staan kijken. Na deze merkwaardige pitstop rijden we weer, nu over een vrij goede weg, wat een verademing is.

Rond 14.30 uur komen we in Brody aan waar we het vertrouwde hotel 'Europa' binnen stappen. Na wat oprissing gaan we het dorp in. Kinderen spreken ons aan, sommigen in het Engels, ze willen graag met ons praten. Trots dat ze zijn! Een van de meisjes vertelt ons dat ze een keer naar Amsterdam wil!!

En nadat er geld gewisseld is, volgt er, voor sommigen van ons, een bezoekje aan ...de beroemdste kapsalon van Brody.

Ze hebben hier al weken naar verlangd. Daarna is het tijd om onder genot van koffie in het hotel de geschoren

reisgenoten te bewonderen. Ze zien er keurig uit en dat voor 3,50 euro per persoon, als dat bij de douane maar geen problemen geeft!

Aan tafel, even de dag geëvalueerd en niet al te laat is het oogjes toe.

Dinsdag 19 oktober 2010

Het ontbijt is om 9.00 uur, dus kunnen we een beetje uitslapen.

Dit is niet gek met de heenreis nog in ons hoofd.

Vandaag gaan we aan 't werk. Vergezeld door twee voor ons inmiddels bekende medewerkers uit Brody die samenwerken met de stichting "Children in Need" uit Lopatyn.

Het doel is o.a. de school te bezoeken, waar dankzij vorige transporten goederen zijn afgeleverd (schoolborden, kasten, (schoolsetjes = tafeltjes en stoeltjes) en nog veel meer).

De afstand van Brody naar Lopatyn bedraagt ongeveer 30 km.

Nou valt dat wel mee, maar niet op zulke slechte wegen.

We doen er 45 minuten over.

Onderweg zien we een oude boerenkar met een paard ervoor rijden terwijl de boer met z'n mobieltje zit te bellen.

Ook zie je veel onbewerkt land en dat land wat bewerkt is, wordt met een punt ploeg en paard omgeploegd..... het Nederlands openlucht museum in werkelijkheid. De tijd heeft hier echt stil gestaan.

In Lopatyn heeft Olesya de dagelijkse leiding van de stichting "Children in Need". Zij heeft in Tsjechië een opleiding sociaal werk gevolgd. De hoofdtaak van de stichting is, z'n 50 zeer arme kinderen per dag een warme maaltijd voorzetten om te voorkomen dat ze niets te eten krijgen.

Ze heeft van de gemeente een huis gekregen als kantoor en eetzaal.

Haar stichting is de "ontvangende partij" van de twee vrachtwagens die deze week komen en de drie eerdere wagens die in februari en juni jl. zijn verstuurd. Samen met de contactpersonen uit Brody zal zij zorgen voor de verdeling van de goederen onder tehuizen, instellingen en zeer arme gezinnen.

2009 ↑ **kantoor "Children in Need" 2010** →

In Lopatyn gaan er een paar van ons als eerste naar het oude theater (de verdeelruimte) om te kijken wat er nog aan goederen staat. We zien dat nog niet alle dozen met kleding zijn verdeeld evenzo nog enkele andere spullen.

Vervolgens gaan we naar de school om te kijken waar onze spullen van de vorige transporten zijn gebleven.

Het gaat hier om een school met 500 leerlingen uit Lopatyn en omgeving, in de leeftijd vanaf 6 jaar. We worden ontvangen door de directie en krijgen een rondleiding door de school.

We zien heel veel Nederlandse spullen terug. Leuk!
 Het gebouw is oud, maar wordt met de beperkte middelen zo gezellig mogelijk gemaakt. "t Is er lekker warm.
 De toiletten zijn redelijk netjes, maar zonder deur of gordijn!?
 We zien o.a. schoolborden, maar een van die borden kan niet omhoog terwijl wel het mechanisme erachter zit.
 Naar enige bestudering blijkt het bord achter een verwarmingsbuis te blijven haken.
 Bij het binnenkomen in een klaslokaal en het weg gaan, gaan de kinderen allemaal netjes staan uit beleefdheid en zeggen keurig "dobrij djeen" (betekent goede dag/ middag) en bedankt voor uw bezoek.

De kinderen zijn in feeststemming, allemaal met hun zondagse kleren aan en hun haar tot in de puntjes verzorgd! Wat blijkt.....er worden vandaag opnamen gemaakt door de regionale televisie of is het ter gelegenheid van ons bezoek? (zeg het maar) Treffen wij het even!

In de gymzaal worden we toegesproken door twee oudere leerlingen, zowel in 't Oekraïens, als in het Duits. Dit doen zij (bijna) uit hun hoofd!
 In dezelfde gymzaal hebben ze lange tafels feestelijk opgemaakt met

lekkere eigen gemaakte hapjes. De leerlingen staan daar keurig gekleed achter. We moeten het allemaal bekijken en proeven

Natuurlijk willen we ook van hen weten welke spullen ze graag in de toekomst zouden willen hebben en kunnen gebruiken.

Ook hebben we in een klaslokaal een gesprek met de leerlingen. Deze leerlingen vertellen om beurten iets over Nederland, voetbal-clubs,

Nederlandse vlag, de Nederlandse provincies, de ligging, middelen van bestaan, godsdienst, het koningshuis

zelfs onze vlag en ons wapen hebben ze bestudeerd! Ze hebben zich er grondig in verdiept! Daarbij gaan degene die wat vertelt netjes staan.

Wij hebben er zelf nog iets van opgestoken.

Tja.... En dan is er een heerlijke maaltijd met soep, brood, groente, vlees, op z'n Oekraïens en nog veel meer! O ja, ik vergat de wodka bijna..... Overigens wat geweldig dat we Alla onze tolk bij ons hebben, zij is echt goud waard.

Naast deze school staat nog een veel kleinere school voor middelbaar beroepsonderwijs (koksopleiding en techniek).

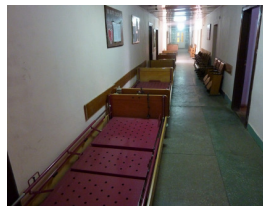
Deze leerlingen hebben ook geholpen met het lossen van de vrachtwagens. Ook dit gebouw is oud en komt zeker in aanmerking voor een opknapbeurt.

En de boodschappenlijst van de Whoe wordt al langer en langer.

Terwijl onze voorzitter (Leen) en secretaris (Anne) een gesprek aangaan met Olesya, gaat de rest een bezoek brengen aan het ziekenhuis annex polikliniek.

Daar zien we de bedden terug uit "Casa Bonita". Ze staan weliswaar in de gangen maar, zo wordt ons verteld de kamers moeten nog geverfd worden.

Daarna kunnen de bedden pas de kamers in.

Het ziet er erg verouderd en armoedig uit, er is niet eens een lift. Geen gordijnen voor de ramen van de slaapzalen, laat staan om de bedden. Geen of kapotte nachtkastjes, en we zien een patiënt met een kartonnen doosje waarin zijn privé-spuuljetjes zitten.

De elektrische bedrading zou bij ons allang afgekeurd zijn. Ook hier kunnen ze heel veel spullen gebruiken zoals gordijnen, vloerbedekking enz.

We zetten onze expeditie voort door naar een naschoolse opvang te gaan. Hier zijn kinderen van ± 8 tot 12 jaar waar ze veel aan handenarbeid doen. Ze maken daar o.a. poppen, kleedjes enz. maar kunnen ook zang- of dansles krijgen.

Deze opvang wordt gerund door vrijwilligers. Hier zien we als uiting van dankbaarheid een show van zang en dans.

Die dansen zijn op en top ingestudeerd. Naar ons idee kunnen ze zo in "Orpheus" optreden. Als sluitstuk moeten we zelf ook met de oudere kinderen dansen.

Als dank voor ons bezoek krijgen we hier een ronde papieren ster die ze zelf gemaakt hebben. Voor ons is dit de eerste keer en ook ontroerend. Dan staat de koffie met, uiteraard, iets lekkers voor ons klaar.. Spontaan hebben we in de hal staan zingen en dansen met een accordeon.

Dit was echt fantastisch.

Na dit alles bezoeken we een theater-school, waar jongeren vanaf 12 jaar in hun vrije tijd naar toe kunnen. Ook daar worden we verrast met dans- en zangpartijen die er niet om liegen, zo mooi en goed. Ook hier een lijst van wensen, wat ze willen hebben. Zoals een betere geluidsinstallatie, toneel gordijnen e.d. Ons programma loopt uit en we komen te laat in Brody aan.

We hebben vandaag niet alleen veel gezien en gegeten, maar er zijn ook goede organisatorische gesprekken geweest over waar onze spullen uiteindelijk terecht zijn gekomen.

Woensdag 20 oktober 2010

Na het ontbijt met het, onderhand, bekende gebakken ei gaan we het dorp Brody in of moeten we stad zeggen.

Het regent een beetje. We gaan naar de markt.

Stelt u zich voor: de kraampjes bestaan uit allerlei hokjes, huisjes, tentjes, keetjes met veel golfplaten.

De grond is onverhard, blubberig en ongelijk.

De mensen kijken niet vrolijk en doen ook niet veel moeite om ons iets te verkopen.

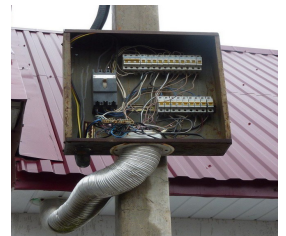
Er is een overdekt gedeelte waar het vlees onafgedekt op tafel ligt, een varkenskop

ernaast! Levende vissen in oude teilen met vies water en rauwe melk in lege frisdrank-

flessen. En dit alles dagelijks, zomer en winter.....Voedsel- en warenautoriteit? O, ja er is ook muizen- en rattengif te koop!

Natuurlijk zien we ook die hyper-moderne lada's, vele hebben de pokken-ziekte (veel roest). Op de markt zien we veel verkopers veelal met eigen gekweekte etenswaren. Ook zien we op de stoep een paal met een water-onbestendige verbindingkast voor elektriciteit. Je snapt niet dat het nog werkt. Verder hebben we heerlijk rondgekeken op deze toch wel bijzondere markt.

Via de telefoon horen we dat de vrachtwagens gearriveerd zijn. Dus eerst tanken (de diesel kost hier maar 0,63 eurocent per liter) en dan naar Lopatyn om de vrachtwagens te begroeten die bij de plaatselijke douane staan

In Lopatyn aangekomen gaan Olesya, Leen, Ruud en ik (S) naar het huis waar twee jongetjes wonen.

Zij mogen natuurlijk ook meerijden in het busje en genieten enorm.

De thuissituatie is dermate problematisch dat er hulp gegeven wordt.

De weg er naar toe wordt al slechter en slechter en uiteindelijk komen we bij een van de armste huisjes aan. Zo vervallen en zo verwaarloosd....

Op de deur zit een hangslot.... De moeder is niet thuis, zij werkt bij een boer om wat bij te verdienen.

Binnen is het gelukkig wel warm, maar het is er donker en het ruikt er niet fris. Wat we zien is nog erger dan we durfden te denken.

De wintervoorraad eten, in glazen potten, staat onder een van de bedden. Een stoel, een tafel, geen speelgoed, een vies gasstel, geen aanrecht, geen wc, laat staan een douche.

Buiten is slechts een waterput.....

We hebben een gasleiding met een meter gezien, en er is ook

elektriciteit met als lichtbron een

“peertje”, maar die was stuk.

Het verhaal vertelt, dat dit gezin eerst in een mooi huis woonde op steenworp afstand. Maar de vader was overleden en het boterde niet tussen de ouders van de vader en de moeder van deze twee kinderen.

De moeder en twee kinderen moesten uit dat mooie huis en vervolgens maar in deze “schuur”

gaan wonen. Het allerergste is dat, dat mooie huis nu leeg staat.

Bij het zien van dit alles, heeft dit Simonette en mij (R) emotioneel erg geraakt, we hadden gelukkig steun aan elkaar.

Voordat we naar de vrachtwagens kunnen moeten we een bezoek brengen aan het cultuurhuis met daarin o.a. de bibliotheek, een theater, een muziekschool. We worden met muziek onthaald en uitgeleide gedaan. We zien o.a. "onze" stoelen en kasten terug.

Inmiddels zijn de vrachtwagens gearriveerd bij de opslagruimte en kan er begonnen worden met lossen van de eerste wagen. De tweede wagen komt morgen aan de beurt.

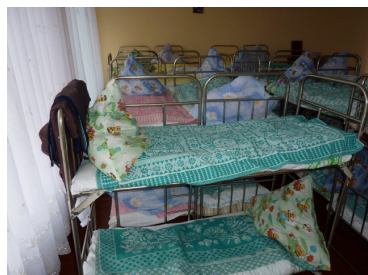

De douane heeft de opslagruimte goedgekeurd en houdt alles nu ook nauwlettend in de gaten. Olesya heeft jongens van de mbo en nog wat mensen verzameld om te helpen, het is veel en zwaar werk en ze moeten een oud trapje af om in de kelder te komen; het lijkt een mooie droge ruimte en alles krijgt een plekje.

Het uitdelen zal jammer genoeg pas later plaatsvinden omdat de autoriteiten in L'viv en Kiev de uiteindelijke papieren moeten goedkeuren!

Daarna rijden we met de hele groep naar een crèche. We bezoeken drie lokalen waar kinderen van ongeveer 3 tot 8 jaar de hele dag verblijven. In het eerste lokaal staan ook kinderstapel bedjes. Het probleem is echter dat de kinderen, als ze daar tussen de middag slapen, wel eens uit bed vallen.

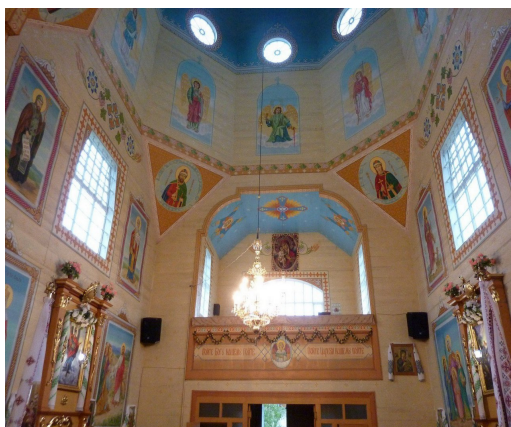
Dus ik (R) met mijn technisch oog, heb daar een tekening van gemaakt en hopelijk dat we volgend jaar daar een soort hekwerkje voor bij ons hebben om dit te bevestigen. Bij deze kinderen delen we ballonnen uit.

In een ander lokaal zien we uitschuifbare kinderstapelbedjes. Matrassen zijn ook hier van harte welkom. Het gebouw heeft dubbele ramen bestaande uit een laag glas en een laag plastic.

Tenslotte gaan we, voor de nieuwelingen, naar de blauwe kerk. Het blijkt een Grieks orthodoxe kerk te zijn, tegenwoordig neigt het naar Grieks rooms katholiek.

Als we daar binnen komen weten we niet wat we zien, zo mooi! Met vlaggen, muurschilderingen, borduurwerken, schilderijen, houtsnijwerken, enz. De pastoor doet de lampen aan en leidt ons rond. Het is ongelooflijk mooi en kleurrijk, je raakte daar niet uitgekeken.

Tijdens de evaluatie in het hotel laat Anne nog een filmpje van een vorige keer op z'n laptop zien. Voor enkelen onder ons, is dat emotioneel gezien net even te veel. We doen dan ook meteen de laptop dicht. Trouwens, elke avond zet Anne de gemaakte foto's van een aantal van ons in de laptop om zo nog meer foto's te kunnen maken en te verzamelen.

Donderdag 21-10-2010

Na het ontbijt gaan een aantal van ons naar de polikliniek om daar een doos en een tas brillen af te leveren. Ze zijn hier erg blij mee. De oogarts neemt ze persoonlijk in ontvangst. Het is in dit centrum trouwens een komen en gaan van patiënten.

Om 10.30 uur vertrekken we voor de laatste keer naar Lopatyn, weer 30 km. over die weg met al die kuilen en gaten. Op het kantoor van Olesya komen 's middags om 12.00 uur de armste kinderen warm eten. Terwijl de tafels gedekt worden, versieren wij gauw het zaaltje met ballonnen!

Het ziet er een stuk vrolijker uit! Het eten is binnen een kwartier op.

Na het eten gaan de kinderen weer terug naar school en nemen alle ballonnen mee.

's Middags bezoeken we enkele gehuchtjes in de buurt van Lopatyn. Eerst een bezoekje aan een arme familie met vijf kinderen in Berezivka,

een gehucht achteraf en moeilijk te bereiken. Maar het lukt de chauffeurs om met onze busjes tot bij het huisje te komen. Het huisje is schoon

en warm en de moeder is blij met onze komst en de lekkere warme truitjes voor de kinderen. De kinderen krijgen nog een gebreid Nijntje. De nood is hoog hier. We blijven maar even, want er is nog meer te doen. Ook hier zie je enorm het verschil in huizen van arme en rijke mensen.

De rit gaat vervolgens naar een het dorp Radekhiv, met een vrij groot ziekenhuis met 250 bedden.

Dat oude deel is echt uit de prehistorie (1867) het nieuwe ziet er vrij netjes uit (1982). Toch met bedden en kastjes uit de middeleeuwen.

Ook hier worden we door de directeur uitgebreid rondgeleid.
Tijdens het verlaten van het oude gebouw zien we een prachtige nis met een Christus figuur en bloemen .
Je zou dat in deze omstandigheden niet verwachten.
In religieuze ruimtes zijn kosten nog moeite gespaard om dat geweldig mooi te maken en bij te houden.

We rijden terug naar Lopatyn waar Olesya ons heeft uitgenodigd voor het eten. Er wacht ons een feestmaal!
Heerlijke soep met o.a. zuringblad, gebakken paddenstoelen, kaas, worst en schnitzel, brood, tomaten en augurken, rauwkostsalade en puree, en wodka met rode pepertjes! Er volgen de nodige speeches, een toast op de goede samenwerking met "Children in Need" en we zingen wat Nederlandse liederen.

Bij het afscheid nemen vragen ze wanneer we weer komen.
Uiteraard kunnen we hierop geen duidelijk antwoord geven, hopelijk tot volgend jaar.
Onderweg terug naar Brody zien we een man langs de kant van de weg liggen. Hij is straal bezopen en letterlijk van zijn fiets gevallen.
Nadat we gestopt zijn en hem bekijken wordt het ons duidelijk dat deze man wel weer op de been zal komen.
Ook deze dag is erg indrukwekkend en vooral nuttig geweest.

Vrijdag 22 oktober 2010

Tijdens het ontbijt komt een van onze contactpersonen uit Brody verslag uitbrengen over het lossen van de vrachtwagens.
Natuurlijk zijn er kleine problemen, het zal ook niet zo zijn.
De ene vrachtwagen was 5000 kg te zwaar en de andere 4000 kg.
Ook het aantal colly met kleding klopte niet. (vreemd!)
Alles wordt door Alla vertaald, en daardoor kun je goed communiceren.
Na dit alles gaan we naar school 1, De scholen hebben hier nummers

oud

i.p.v. namen.

We zien ook in school 1 diverse spullen van ons terug. Zoals schoolborden, tafels en kasten.

NIEUW

De directrice van school 1 is erg blij met ons bezoek; de school ziet er goed uit en de kinderen lopen in uniform!
Ik (S) kan me niet aan de indruk onttrekken dat het hier om een school gaat met een hoger lesniveau.

Voordat we naar school 3 gaan brengen we een "bliksembezoek" aan een sportschool. Deze is bedoeld als trefpunt voor jongeren, toegang is dan ook gratis.

De sportschool is gehuisvest onder in een flat, Bedoeld voor jongeren in probleem-situaties, we praten met 2 leerlingen. Een van de 2 leerlingen is 16 jaar, de vader van hem is overleden en zijn moeder aan de drank.

Naast de sportruimte is er nog een ander ruimte met tafels en computers om te kunnen internetten.

Ook in school 3 valt het ons op dat hier de leerlingen weer zo keurig gekleed zijn. (omdat wij op bezoek komen?)

Ook aan deze school hebben we in het verleden veel spullen geleverd, en ook deze zien we terug. We nemen een kijkje in verschillende lokalen en schrijven wat op de diverse schoolborden.

In dit gebouw hoeft een elektricien zich niet te vervelen. We laten 3 nieuwe volleyballen achter. Waar ze erg blij mee zijn.

In de eetzaal van deze school krijgen we koffie met uitgebreide lekkernijen, broodjes en de bekende kleine glaasjes met wodka.

In diezelfde eetzaal zitten we aan onze eigen gegeven tafels en zien we ook mooie gordijnen die ze van "onze" stof hebben gemaakt.

In een lokaal hebben ze een prachtige muurschildering.
Ook hier veel school tafels, stoelen en kasten uit Apeldoorn.
In verschillende lokalen hebben wij onze WHOE-site op de borden geschreven.
In deze school is ook een handvaardigheids/techniek lokaal.
Natuurlijk moet Ruud, als leraar techniek, hier uitgebreid kijken.
Ook hier kunnen ze ons gereedschap goed gebruiken.
Ze hebben leuke didactische borden aan de muur hangen.
Een Apeldoorns schoolbord (uit het transport van juni jl.) staat in een hoek klaar om de oude te vervangen.

Die middag hebben we niets meer op het programma staan, iedereen mag dus zelf bepalen wat hij of zij wil doen.
Het is mooi weer, de zon doet ook hier goed zijn best.
Het is ook onderhand tijd geworden om boodschappen te doen, je kunt immers niet met lege handen thuis komen.
In het supermarkt staan rekken vol met sterke drank en lekkere dingen.
En duur!!!! Gemiddeld een halve liter wodka ongeveer 2 euro.
Ook hebben een aantal van ons, lekkere parfum gekocht.

Buiten zie ik de prachtige passagiersbus naar Lopatyn staan met gordijntjes.
We delen op het plein onze laatste gebreide popjes uit aan kinderen.
18.30 uur is het “voedertijd” in ons hotel.

Na het eten komen

onze contactpersonen met een grote zelfgebakken taart als blijk van waardering. Het gebak is werkelijk heerlijk en natuurlijk hebben we diverse keren getoost op de goede samenwerking enz. We gaan niet al te laat naar bed want morgen is het vroeg op, 6.00 uur ontbijt, 7.00 uur rijden richting Nederland.

Zaterdag 23 oktober 2010

6.00 uur ontbijt zonder gebakken ei, dat was dus afkikken.
Na het ontbijt is het inschepen en dan nemen we de kuierlatten.
Onderweg zien we een in aanbouw zijnd stadion voor de Europese kampioenschappen voetbal in 2012. Vlak voor de grens tanken we nog een keer om ons laatste papiergeld op te maken.

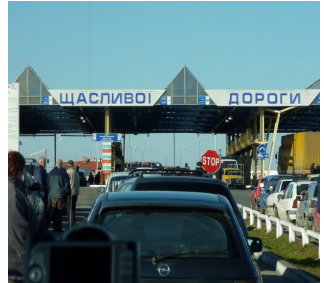
Even later arriveren we bij de Oekraïens / Poolse grens, het ziet er niet hoopvol uit, rijen auto's. Het is niet echt vervelend om daar $\pm 3,5$ uur te wachten, we hadden dit wel voorzien. We zien van alles, van een arrogante douanier tot een jonge dame die sigaretten smokkelt. (we weten nu hoe je een centje bij kunt verdienen met smokkelen door sigaretten onder je kleren en in je scooter te verstoppert)

Ruud ziet op een gegeven moment een koker met daarin een spijkerbalk voor eigenwijze

passanten.

Je mag geen foto's maken, maar ja waar het bloed niet kruipen kan is Ruud erbij.

Om 13.30 uur zijn we de grens over en wachten we even op elkaar.

Bij de grens gaat de ene rij soms sneller dan de andere.

Tijdens een sanitaire stop bellen en reserveren we een hotel op de route.

Het Poolse plaatsje Krapkowice wordt door ons onveilig gemaakt.

Nadat in het hotel de kamers zijn verdeeld gaan we aan tafel.

Guloschuppe, beef stroganow, zestaw salathorwy 150 gram, patat en een heerlijk ijstoetje was mijn (S) menu.

Verschillende van ons zijn moe en van lieverlee vindt ieder zijn bed.

Zondag 24 oktober 2010

Om 20.30 arriveren we weer op de plaats waar alles begon tank-station Woudenberg. Enkele partners staan ons al op te wachten.

Na de nodige afscheidskussen worden enkelen zelfs thuis gebracht.

Na een stevig ontbijtbuffet, vlug weer in de busjes. Nog 900 km en dan heerlijk thuis. Nu via Dresden, Leipzig i.p.v. via Berlijn. De reis gaat voorspoedig met een geweldig zangkoor in busje 2. Alla heeft heel wat liedjes geleerd, o.a. over haar tassie! Het dreunde zelfs via de portofoon door tot in de andere bus.

Ik (Simonette) ben blij dat ik mee kon en mocht en het is precies zoals mij al van te voren verteld was.

Nu weet ik waarvoor ik het doe (o.a. kleding sorteren en helpen bij de kofferbakverkoop).....!

Als ik nu bezig ben met iets voor de WHOE zie ik de gezichtjes van de kinderen weer voor me....

Bedankt allemaal, dat ik mee mocht. Ik hoop nog lang een steentje bij te kunnen dragen.

En ik (Ruud) weet na deze week wat het echte "WHOE"- virus is.

Simonette &

Ruud

We willen alle mensen die ons geholpen en het mogelijk gemaakt hebben dit transport uit te voeren:

HEEL HARTELIJK BEDANKEN

In het bijzonder:

Transportbedrijf

Autoverhuur bedrijf

En

